

tum ministrare nolle; solum venialiter peccatum, quatenus contra charitatem est proximè tantum bonum sine illa iusta causa denegare, præterim quando id facere potest sine magna difficultate, & incommodo, & hæc opinio solet probabilius censeri, ut diximus l.c.

92 Tertius, major adhuc est difficultas, an tempore peccatum tenetur Parochus cum periculo vita hoc Sacramentum administrare. Affirmant Nughus, & Sylvius apud Diana tract. 4. de Sacramentis resol. 174. Gabriel, & Joannes Echius apud Suarez l.c. fundamentum est, quia Parochus non solum ex charitate, sed etiam ex iustitia tenetur hoc Sacramentum suis subditis administrare; ergo hæc obligatio urget etiam tempore peccatis, & cum periculo vita consequente patet, quia ad aliquid amplius tenetur Parochus in eo casu, quâlius, qui non est Parochus; sed reliqui Sacerdotes tenentur, quando tempore non est periculum vita hoc Sacramentum moribus administrare. Ergo Parochi tenetur etiam cum periculo vita. Confirmatur, quia Parochus ex iustitia tenetur suis subditis Sacramenta administrare; ergo maxime tempore necessitatis, nam in ordine ad hoc tempus præcipue stipenda accepit a subditis, intercedente inter ipsum, & subditos virtus quædam conventione, ut hoc possumus tempore spiritualibus alimentis non deservantur. Alii vero negant, ut Armilla, Tabiena, Suarez, Villius, Amicus, Diana, Brancatus, & est communis inter Theologos, & Summi, quorum fundamentum est, quia hoc Sacramentum non est ad salutem necessarium, neque necessitate medi, ut Baptismus, & Poenitentia; neque necessitate præcepti, ut Eucharistia; ergo &c. Confirmatur, quoniam hæc obligatio non insurgit neque ex motivo officii Parochialis, seu iustitia, neque ex motivo conscientia; non ex primo, quia iustitia non exigit a Parochio, ut faciat circa subditos, nisi quae sunt ei necessaria ad salutem non autem ea, que sunt maxime utilia, & conducentia, seu conferunt ad melius. Sacramentum autem extremitatis non est simpliciter necessarium ad salutem, sed tantum ut sub precepto divino, de his tantum simpliciter, & absolute administrandis est, cum periculo vita intervenire virtuale pactum inter Parochum, & suos subditos; non tamen simpliciter, & absolute tenetur, intollerabile est eis sonus, continuo enim prædicare debet, & exercitia spiritualia facere. Neque ad id facere tenetur ex proprio motivo, scilicet, charitatis, nullus enim tenetur cum periculo vita suscipere Eucharistiam, Confirmationem, vel extremitatem Unctionis, sed tantum in casu nobis proposito, quia tunc per accidens fit necessaria, cum per alius Sacramentum agrotantis indigentia subveniri non possit. Ad fundamentum secundum sententiam dicendum est ratione illam probare solum primam partem nostra assertio, ut dictum est num præcedenti, non autem quod Parochus non tenetur cum periculo vita Sacramentum extremitatis immo ministrare in casu a nobis proposito ibidem, quia tunc hoc Sacramentum extremitatis Unctionis non tantum utile, sed etiam necessarium ad eis salutem per accidens existimari debet, ut dicitur eti per accidens peccatum mortale, in quo probabile est esse eis confitetur, nec aliud supererit remedium præter solam contritionem, quam humana fragilitas difficeret elice potest; præterea in illo agone, & urgente tentatione damnatorum, quæ cum mortaliter confitetur inimicus in periculo salutis verbi, si hoc Sacramentum privetur, tenetur Parochus etiam ex officio, & iustitia illud ministrare, ut falso co mediate fiat de atrio contritus. Tenetur etiam ad id, & tanto magis ex proprio charitatis, quia in eo casu per Sacramentum extremitatis non tantum removentur impedimenta, que Parochi sub mortali, & cum probabili vita periculo hoc Sacramentum ministrare; certum enim videtur, quod quis non tenetur pro utilitate spirituali ex proprio ex parte periculo vita, si alias sufficienter præsumit eis ejus alii spirituali; & hoc dumtaxa probat ratio adducta pro secunda sententia. Si vero non sit confessus, aut post confessionem verisimile sit ipsum mortaliter peccatum, & sit in statu, in quo amplius conterit non posse, nec ante confessionem peccatum, videtur dicendum, quod tenetur sub mortali talis Sacramentum ministrare etiam cum periculo vita, quia tunc hoc Sacramentum debet existimari esse ipsi necessarium, ut dimittatur ipsi saltem per accidens peccatum mortale; supponitur enim communiter, quod Sacramentum hoc habeat talern virtutem, modo inimicus habeat atritionem de peccatis, & eis ex mediante hoc Sacramentum fieri de atrio contritus, & hoc solum probat ratio pro prima sententia adducta, idque docuit Adrianus dubio 8. de Confessione ad ultimum; ubi ait, quod quocies dubitatus verisimiliter de salute eterna proximi, interventus obligatio prædicta sub morta-

bet etiam cum periculo vita, quia tenetur temporalis conservare pro salute spirituali proximi, non solum quando non potest aliter salvari; sed etiam quando verisimiliter non salvabitur, aut probabile dubium est, an sine illo medio salvabitur; & ratio est, quia vita temporalis, & corporalis est bonum inferioris ordinis comparatione spiritualis vita gregis; propter quod dixit Chirulus: Bonæ Pastor animata sum das pro eis suis, quo testimonio ad hanc veritatem probandum utitur.

Divus Augustinus 50. de verbis Domini, & ferme 149. de Tempore; ergo in casu proposito tenetur Parochus sub mortali etiam cum periculo vita hoc Sacramentum agrotani administrare; & hanc sententiam quoque ex Recensorebus docent duo Parthenes Iambertus disp. 8. & Abelius in sua Medulla Theologica cap. 6. Sacramentum Extremæ Unctionis lct. 4. in fine ubi dicunt, quod quamvis inimicus morbo contagio laboraret, neque posset illi Sacramentum, nos sibi cum vita periculo administrari, si proprius ejus Sacerdos alter ei subvenire non posset, quam extremitatem Unctionis illi concideret, tenetur etiam cum extremo vita periculo hanc illi administrare, nisi alius Sacerdos ejus vices supplet. Addunt nihilominus, quod si moraliter certum sit de bona ejus dispositione quod ea, quæ saluti anime respiciunt, puta quæ superna Poenitentia, & Eucharistia Sacramenta illi administravit, tunc non teneri saltem sub peccato mortali extremitam Unctionem illi administrare.

93 Denique ex hac doctrina media sententia facile solvitur fundameta utriusque extremitatis. Ad fundamentum prædictum est, probare tantum, quod Parochus tenetur sub mortali, & cum periculo vita hoc Sacramentum inimicus administrare in casu a nobis proposito non verò extra illum. Ad Confirmationem concedendum est Parochum simpliciter, & absolute loquendo tenet etiam cum mortali vita periculo tempore necessitatis suis subditis Sacramenta ministrare, sed illa tantum, quæ sunt ad salutem necessaria, ut sunt Baptismus, confessio, & Eucharistia, quæ saltent sub præcepto divino, de his tantum simpliciter, & absolute administrandis est, cum tanto periculo non tenetur; major probatur, quia si ad omnia media utilia, & conducentia Parochus tenetur, intollerabile est eis sonus, continuo enim prædicare debet, & exercitia spiritualia facere. Neque ad id facere tenetur ex proprio motivo, scilicet, charitatis, nullus enim tenetur cum periculo vita suscipere Eucharistiam, Confirmationem, vel extremitatem Unctionem, nam Deus cum tanto oneatur non obligat ad ea, quæ non sunt de necessitate salutis simpliciter; ergo neque Parochus habens curam aliorum ad id tenetur, magis enim obligat charitatis alieuius erga seipsum, quam circa proximum.

94 Quarto, quia affirmare absoluere cum prima sententia tempore peccatis tenet Parochum hoc Sacramentum inimicos ministrare cum periculo vita etiū rigorosum, & id absoluere negare cum secunda sententia est nimis laxum, ideo medianum sententiam inter ita extrema statuimus l.c. & diximus, quod vel inimicus confessus fuit in infirmitate, aut paulo antea, & probabiliter ex statu ipsius constat cum poena, non peccata mortali, & in tali casu Parochus non tenetur ad expoundendum se periculo vita, ut ipso hoc Sacramentum administrare; quia in tali casu prædictum est existimari debet, quod sit in statu gratiae, & quod non sit ipsi necessarium hoc Sacramentum, quoniam enim sit utile, hoc tamen non convinxit, ut tenetur Parochus sub mortali, & cum probabili vita periculo hoc Sacramentum ministrare; certum enim videtur, quod quis non tenetur pro utilitate spirituali ex proprio ex parte periculo vita, si alias sufficienter præsumit eis ejus alii spirituali; & hoc dumtaxa probat ratio adducta pro secunda sententia. Si vero non sit confessus, aut post confessionem verisimile sit ipsum mortaliter peccatum, & sit in statu, in quo amplius conterit non posse, nec ante confessionem peccatum, videtur dicendum, quod tenetur sub mortali talis Sacramentum ministrare etiam cum periculo vita, quia tunc hoc Sacramentum debet existimari esse ipsi necessarium, ut dimittatur ipsi saltem per accidens peccatum mortale; supponitur enim communiter, quod Sacramentum hoc habeat talern virtutem, modo inimicus habeat atritionem de peccatis, & eis ex mediante hoc Sacramentum fieri de atrio contritus, & hoc solum probat ratio pro prima sententia adducta, idque docuit Adrianus dubio 8. de Confessione ad ultimum; ubi ait, quod quocies dubitatus verisimiliter de salute eterna proximi, interventus obligatio prædicta sub morta-

DISPUTATIO XXIII. DE INDULGENTIIS ET SUFFRAGIIS.

Uemadmodum disputatione precedenti immediata post Sacramentum Poenitentie exiguus de Sacramento extremitatis Unctionis ea ratione, quia cum institutio sic ad defendas peccatorum reliquias, Sacramenti Poenitentie complementum existimatum est à Patribus, ut loquitur Concilium Tridentinum sess. 14. ita etiam in praesenti post disputationem de Sacramento extremitatis Unctionis de Indulgentiis agendum est, tamquam alio complemento ejusdem Sacramenti Poenitentie, nam sicut hoc se extendit ad remissionem culpa, & peccatum, cum perfectissima sint, & infiniti valoris, ut supra dictum est, sed ut ipsius Christi Domini virtutem in sanctis eius venerandam esse significet, & eorum perfectam cum Christo capite unionem demonstrat, ac etiam membrorum eiusdem capitnis in utrque Ecclesia triumphante, ac militante communione. Ita Recensores communiter, & Antiquiores, & ex nostris praefectis Aelstanus lib. 5. cit. 40. de Indulgentiis art. 1. ubi ait, quod Ecclesiæ thesauri integratur ex tribus, feliciter, ex merito fidei, & charitatis totius Ecclesiæ, & ex merito supererationis virtutum perfectorum, & ex abundantia merito passionis Christi, predicta enim merita, & satisfactio non sunt alieuius, vel aliquorum determinate, sed sunt communia toti Ecclesiæ; opera enim meritoria, & satisfactoria, quæ Sancti fecerunt ad honorem Dei, & utilitatem Ecclesiæ communia, communia sunt ea autem, quæ sunt communia multitudini, distributiorum singulis de multitudine secundum arbitrium eis, qui multitudini præstet, & id est Prelatus Ecclesiæ, qui habet claves thesauri prædicti, potest pro Dei honore, & Ecclesiæ utilitate de ipso thesauro tribuere, quando videtur expedire; unde sicut aliquis consequetur remissionem peccatorum, si alius pro eis latisceret, ita etiam consequitur, si ei satisfactio alterius per eum, qui potest, distribuatur. Ita Aelstanus loco citato, & sic etiam discutit Nicolaus de Obellis 4. d. 20. q. 3. ubi ait Indulgentias habere ortum ex thesauro Ecclesiæ, qui consistit in superabundanti merito Christi, & Sanctorum, quem dedit Dominus dispensandum suo Vicario, cum Petro dedit claves Regni Cœlorum, & sic etiam discutit Brancanus noster tom. 4. de omnibus uoxissimis disputa. 26. articulo 7.

4 Secundo, quantum ad modum, quo merita Sanctorum reponantur in thesauro Ecclesiæ, & alii applicari possint, non eodem modo explicatur a Doctoribus; sed licet variis modis explicari soleat, communior tamen modus explicandi est, quem referunt, & leguntur Suarez, Amicus, Beccanus; Cominchius, Lugo, & alii Recensores passim, cum enim Sancti sint nobilissima Ecclesiæ membra, & ad ipsam strictiori jure, ac vinculo pertinente, quæ cives temporales ad Rem publicam, quænam eorum opera, ut habent rationem meriti, fuerint à Dœo condigno premio remunerata; tamen ut habent rationem satisfactio, multi pluribus supererant, ut dictum est de Virgine, Joanne Baptista, Apollinis atque Martiribus, quæ neque ex eorum voluntate, cum de eo sapientia cogitaverint, neque eriam ex alia certa lege fuerint aliquis certis applicatae eti per sequentem relinquunt communia Ecclesiæ thesauri alii membris indigentibus applicanda, sicut enim bona temporalia Civium sine ullis certis hereditibus, aut legatis decedentium, jure genium ad ipsam Rem publicam perdidere; ita bona spiritualia Sanctorum succedit Ecclesiæ, quando non est, qui ad illa jure succederet possit, cum non sit minor communicatio bonorum spiritualium inter fidèles, quam bonorum temporalium inter cives Reipublicæ. Tunc autem nullus in tali bona spiritualia Sanctorum succedit, quando de illis Sancti ipsi in vita non disponunt ea alii applicando, vel donando. Hujusmodi ergo Sanctorum opera possunt, cum sicut satisfactoria, & pro ipsi operantibus sint redundantia, nec alii ab eis applicata ponuntur in thesauro Ecclesiæ, & ex istis adjunctis passim Christi sit thesaurus & emulus meritorum, ex quo Indulgentia elicuntur. Et quidem satis rationabiliter, cum enim corpus Ecclesiæ non solum Christo, tamquam capite consistat, sed etiam ex Sanctis, tamquam ex mem-

tias concedendas. Deinde etiam ex eo probatur, quod ad indulgentias concedendas duplex requiruntur potestas ex parte concedentis, una in eos, quibus conferuntur, altera in thesauro Ecclesie, ex quo defunduntur, ut dictum est art. precedentem, utraque autem potestas in Summo Pontifice plenissima reperiatur, cum talis potestas ordinario iure conexa sit cum supremo regimine Ecclesie, quod Summus Pontifici a Christo Domino mandatum est cum alium Superiorum Pontificis in terris non agnoscat, a quo hanc potestatem accipere possit, unde divino iure officio supremi Paflos hac potestas conexa est, & communicata, ut colligitur ex illis verbis Joannis ultimo, *Pacto ope mens*; & de hoc nulla est controverbia inter Catholicos.

13 Tertio est difficultas, in Concilium Generale, ordinariam habeat potestatem indulgentias concedendi. Afirmant nonnulli habere potestatem concedendi qualcumque indulgentias etiam plenarias, quod probatur, quia de facto, & Concilium Lateranense indulgentias plenarias concessit proficiens in terram Sanctam. vel subiunctum conteretur, ut confat ex fine Concilii, & Basiliense in favorem subiunctum reductione Gracorum procuranda est, & Constantiense is, qui in ipso Concilio interteritur, ut habetur in fine ultime sessionis.

Confirmatur ratione ab ipso Basiliensi Concilio adducta, quia Concilium generale totam Ecclesiam representat, cui concessa est a Christo potestas dispensandi thesauro indulgentiarum. Denunt, quia sicut Comunitatis est dispensare bona temporalia Reipublica, ita Ecclesia est spiritualia bona dispensare ut per seipsum Concilium generaliter representata. Ita Panormitanus, Felians, Soto Navaritus, Corduba, Tolentius, Henriquez, & alii, qui camdem potestatem Concilio generali concedunt, quam Summo Pontifici, ex quod uterque ille iam immediatae a Deo habeat. Sed hanc sententiam ait Faber disp. cit. cap. 5, etiam Brancatus i. c. esse omnino reiciendam, ut potest innixum falso fundamento, quod nempē Ecclesia, quam Concilium generale representat, ut condicenda a capite aliquam jurisdictionem habeat immediate a Christo, quamvis enim Claves data sint Ecclesiæ Matth. 16, non tamen date sunt Ecclesia, id est, universitatii fidellum, & Pastorum immediate, & primo, fed mediare, ac per Petrum ac Pontificem Romanum; jam enim ostensum est supra hanc potestatem soli persone Petri eijusque successoribus in officio a Christo esse collata, haec sicuti dicitur: *Etihi dabo claves Regni Cœlorum*, persona Petri immediate dicta sunt, & illi datae claves, Joan. 20. *Pacto ope mens*, & hoc etiam ratio ipsa fuderit, neque enim expediens erat, ut talis potestas conferetur etiam immediate Ecclesia, sed in Concilio generali, ut a capite condicendo, quia non expedit eamdem supremam potestatem pluribus comunicare, siquidem in Monachico regimini reputatur, quo Christus suam gubernat Ecclesiam. Ex qua doctrina, quam late defendunt Bellarmius, Valentia, Suarez, Fillius, Amicus, & illi Recentiores pafli, deducitur quod Ecclesia sine capite, nullam habet auctoritatem, & potestatem clavium, quod etiam ante docere antiquiores Theologus 4. distin. 20, qui dum soli Pontifici hanc potestatem tribuunt, generale Concilium consequenter excludunt, ac proinde falsum est vice clavium indulgentias concedere posse.

14 Hoc autem intelligendum est de Concilio sine capite, seu de Concilio a Pontifice condicendo, siquidem loquendo de Concilio cum capite, id est, ut Pontificis includit, ut notat Faber i. c. nulla est dubitatio, quoniam potestas indulgentias concedendi, quia si Papa solus indulgentias concedere potest, etiam Concilio affectu, & conjunctus id facere potest, sed non non est Concilium, id est, membra, quia indulgentias concedant, sed Summus Pontificis, qui est caput: unde si Papa vellet, in Concilio indulgentias concedere, & Concilium renueret, adhuc validus esset, & contraria vellet Concilium indulgentias concedere renuente Pontifice, qui est caput, nihil faceret. Ex quo patet ad argumentum oppositi sententia citata Concilia indulgentias concessisse non auctoritate propria a capite condicendo, sed auctoritate Summi Pontificis per se, vel per suos Legatos Concilio generali praefidentes.

Ad Confitem, negandum est assumptum quod utramque partem, sicut enim est Concilium generale, aut a capite condicendum, tam representare Ecclesiam, cum caput non representet, quod est praecepit, & principale membrum ex eius insufflato totum regire Ecclesie corpus; sicut etiam est potestatem dispensandi Indulgentiarum thesauro esse Ecclesia concessa, ut a capite condicendo, sicut enim est Petro, & immediate claves regendi, & pacendi date fuerint, ita etiam potestas dispensandi Ecclesia thesauro. Ad ultimum negatur paritas, quia cum bona temporalia, sicut totius Com-

munitatis, consequenter ad illam spectat ea bona inter Claves distribuire, vel ad Principe, in quem suam transfult auctoritatem; bona autem spiritualis Ecclesie thesauro reconcita, cum non sit Ecclesia propria, sed Christi Domini, ad illum ex distribuere potest, in quem Christus suam transfluit auctoritatem, qui sit persona Petri, & ejus successores. Hic autem advertunt Autores supracitati circa Concilia adducta in quibus plenaria Indulgentia fidelibus concessa sit, de Concilio Basiliensi non multum esse curandum, nam sicut in eo postquam ab Eugenio Quarto illius Concilii dissoluto indicata sit, & revocata ejus Legati Apostolici, schismatis conclusa sit, ut proposito Papam Cypriano, non Concilium Papa subiicit, ut habetur in quadam responsione Episcopi Synodalis in eodem Concilio inserta ita mirum esse non debet, si idem Concilium ultra purpuram hanc auctoritatem concedendi indulgentias plenarias independenter a Papa; omnia enim, quae post Legatorum revocationem in hoc Concilio determinata fuerint, nullius sunt roboris, & auctoritatis, ut Concilium Lateranense sub Leone XI. celebratum restatur, 11. versus finem.

15 Quarto convenienter Doctores, Episcopos quoque habere potestem ordinariam conferendi aliis indulgentias in sua Diocesis, & Provincia, ut patet ex cap. 10.º de Potestate, & remissione, & ex ipsius Ecclesiæ præceptis, ita tamen, ut indulgentiam unius anni conferre possit in die Dedicationis Ecclesiæ tantum, & quadragesima dierum in anavestario dedications, ac etiam aliis temporibus quandomque ipsi liberetur, ut habetur ex cap. *Quoniam soli Petri*, de potestate, & remissione, citata, talem autem potestatem non habent extra suas Dioceses, ut ex eodem capite colligatur, & ratio est, quia cum nequeat Episcopus extra suam Diocesim actionem jurisdictionis exercere, consequenter nec indulgentias potest concedere, qui est actus jurisdictionis, ut probatum est; potestem tamen subditis etiam extra propriam Diocesem existentibus indulgentias concedere, ut Doctores communiter docent, nam etiam extra illa recte jurisdictionem in personas subiectas, quas tantum respicit indulgentiae concessio. Hoc, inquam, est communis Doctorum sententia contraria Durandum, distinct. 20. quæst. 5, afferentes soli Papæ ex proprio munere, & ordinario iure competere potestam indulgentias concedendi, Episcopi vero solum ex commissione, & delegatione Summi Pontificis. Itaque soli est difficultas, an haec Ordinaria potestas conferendi indulgentias competat Episcopis iure divino, vel tantum iure humano; seu ex concessione Summi Pontificis; in qua difficultate duarum opiniones. Prima auctoritatem non solitudo Papæ, sed etiam Episcoporum iure divino competere ex proprio officio, & ordinario potestas indulgentias concedere licet hanc potestatem quodlibet dependentem a Summo Pontifice, qui tam ad libitum limitare potest, sicut de facto eam limitavit, ut constat ex cap. citat. *Cum ex eo*, de Penitent. & Remiss. Fundatum est, quia Episcopi succedant Apostolis iure divino, & cum sint, ut inquit Apostolus, *Dispensatores mysteriorum Dei*, & à Spiritu sancto regimiendi Ecclesiæ præcepti, ut habetur Act. 20. *Spiritus sanctus posuit Episcopos regere Ecclesiæ Dei*, Apostolus autem iure divino concessa fuit potestas indulgentias dispensandi, ut supra dictum est. Ita uterque Soto, Medina, Valentia, Lambertus, Abellius, & alii.

16 Alia opinio affirms hanc potestatem competere Episcopis soli de jure Ecclesiastico, & ex Sede Apostolica prærogativa, cuius præcipuum fundamentum est, quia potestas concedendi indulgentias, ut supra dictum est, fundatur præterim in illo Matth. 16. *Tibi dabo claves regni Cœlorum*, ac huiusmodi claves data sunt Petro immediate a Christo, & a Petro Ecclesiæ, & aliis Prelatis, & idem licet non accepte Apostoli claves datae, sed a Christo ipso immediate, quia ab eo facti sunt Apostoli, tamen successores Apostolorum necessari auctoritatem suam habuerunt a Petro, & a Pontificibus Petri successoribus, quoniam soli Petro dictum est, *Pacto ope mens*, illi soli dictum est *Tibi dabo claves*, &c. Ideo illi soli confitimus sicut Patro, ordinariis totius Ecclesiæ, Apostoli vero reliqui habuerunt quidem potestatem suam immediate a Christo, sed cum ipsi quoque efficiet Petro subiecti morientes non potuerunt constitutre successores independentes a Petro, qui fuerat constitutus Pastor universalis super omnes alios Pastores. Hinc deducunt falsum esse fundamentum prioris sententie, quod potestas jurisdictionis, immediatae in Episcopis sit a Deo, & prætermissa potestas concedendi indulgentias; & cum dictius Episcopos succedere Apostolis, respondeat hujus sententia secessores falsum esse Episcopos, quod omnia succedere Apostolis, multaenam Apostoli habuerunt ex peculiari confessione Christi, quia Episcopis non communicantur. Episcopi itaque

itaque dicuntur Doctori, faccere solam in munere pastorali, quia funguntur eodem officio, quo fungebantur Apollini Ecclesiæ; non succedunt vero quod modum habendi hoc munus, quia Apolloni illud a Christo immediate habuerunt, Episcopi vero illud habent a Papa immediate a Christi autem mediante Ordinem habent. An vero possit illam Summum Pontificem concedere Laico simplici, est quæstio generalis de Jurisdictione Ecclesiastica, & Doctores supracitati communiter respondunt, quod si loquatur de potentia absolute, illa de legabilis est cuicunque viro etiam Laico, non tamen foemine, aut non baptizato, quoniam hi spiritualis jurisdictionis non sunt espaces, de potentia vero ordinaria delevit Episcopis quoque competere iure divino quia *Spiritus Sanctorum* velut *Episcoporum regere Ecclesiam Dei*, Articul. 20. quia tamen hoc regimur, & illa dispensatio subordinatur regimini, & dispensationi generali, quam Summus Pontificis in universam Ecclesiam obtemperat, alius salvatur, quod peccatum illum est, cuiusmodi potestatem in Episcopis ob causas aliquas justas, & rationabiles extendere, vel refringere.

17 Quinto convenienter Doctores, Abbates, Parochos, & alii Sacerdotes Episcopis inferioribus iure communis non possunt indulgentias concedere, sed solam ex commissione Pontificis vel Episcoporum, ut habetur capit. *Accidentia de excessibus Prelatorum*, iuxta Bellarmius libr. I. de Indulgentiis cap. 11. observat ex Divo Thoma 4. dist. 20. quæst. 1. art. 4. nullus in Ecclesiastici Episcopos esse, aut dici debere Prelatos proprii loquendo, co quod soli Episcopi sunt integrum aliquam populi Rectors, & quasi in quadam Ecclesiastico Regno prefunt hominibus, cuiuscumque status, sexus, ordinis, & conditionis. Abbates vero, & Parochi sunt quasi filii familiae Patres, unde cum Indulgentiarum concessio solis Ecclesiæ Prelatis competit, sequitur illam esse Episcoporum propriam, non verò alienam, qui ipsi sunt in Ecclesiastico inferioribus. Sed etiam specialiter de Prelatis Regularibus, quoniam speciale habent facultatem applicandi suffragia suarum Religionum fidelibus, aggregando eos specialiter quodam unione cum suis Religionibus, ut patet ex uero Ecclesiæ; hujusmodi autem suffragiorum communio videtur esse quaedam Indulgentiarum concilio, signando remissionem peccatarum concedere videtur per applicationem satisfactionum suarum Religionum, quod videtur, quoddam Indulgentiarum genus.

18 Respondent ad hoc dubium communiter Doctores, ut refert Faber loc. citat, quod communicatio prædicta suffragiorum suarum Religionum a Prelatis Regularium fieri confuta non est aliquis indulgentias concessio, sed simplex suffragiorum applicatio, seu communicatio, & donatio. Hoc enim duo valde inter se differunt, ut Faber ibidem observat, nam indulgentiarum concessio propriæ loquendo eti thesauro Ecclesiæ dispensatio, qui ex auctoritate Christi Domini præcepit est, ut supra dictum est, quia dispensatio concessio est Christi Vicario in collatione clavium Ecclesiæ; applicatio autem, seu communicatio suffragiorum a Prelatis Regularium facta non est meritorum Christi distributio, quia ipsi hanc facultatem non habent, neque per tales communicationes intendunt ipsi dispensatio merita Christi, sed solum utilitatem, & gratias communicare, quas sui subditis orationibus, & operibus bonis apud Deum merentur eo modo, quo alii private personæ sua bona opera alii fidelibus ex charitate applicare solent, & communicare, unde sicut illa private applications, & communications ratione non habent aliquam indulgentias concessio, neque vere sunt indulgentia, ita neque communicationes orationum, & operum bonorum Religionis alicuius alii fidelibus vim habent indulgentias; nam solam illa suffragia communicant, qui Religioni communiter faciunt pro beneficiis, & propinquis, & ejusdem Congregationis fidelibus, quia per aggregationem a Superioribus facta sunt de numero illius Congregationis, & Religionis ut optimè dicitur loco citato.

19 Postrem, his statutis de potestate ordinaria concedendi indulgentias, remaneat adhuc dubitare de potestate delegata, an scilicet potestas concedendi indulgentias possit aliquibus delegari, & quibus, seu quis, & qui possit hac potestas delegari, & quod primum certum est eam posse ab omnibus delegari, qui illam ordinario iure possidet; ut sicut potestas concedendi indulgentias est jurisdictionis potestas, ut constat ex art. 20. ab initio articuli: ergo delegabilis est ab eo, qui illam ordinario iure possidet, ut sicut potestas concedendi indulgentias est jurisdictionis potestas, ut constat ex art. 20. ab initio articuli: ergo delegabilis est ab eo, qui illam ordinario iure possidet; neque de hoc est illa controversia. Quod vero ad secundum, cui nimis talis potestas delegari possit, est aliqua dubitatio, nam aliqui dixerunt solis Sacerdotibus delegari posse, que opinio communiter refellitur, quia ut con-

stat ex dictis, Ordo Sacerdotalis non est per se necessarius ad hunc effectum, cum hæc sit potestas jurisdictionis, & non Ordinis, & videtur de facto hanc potestatem a Pontifice quandoque Cardinalibus delegari, qui nullum faciem Ordinem habent. An vero possit illam Summum Pontificem concedere Laico simplici, est quæstio generalis de Jurisdictione Ecclesiastica, & Doctores supracitati communiter respondunt, quod si loquatur de potentia absolute, illa de legibilis est cuicunque viro etiam Laico, non tamen foemine, aut non baptizato, quoniam hi spiritualis jurisdictionis non sunt espaces, de potentia vero ordinaria delevit Episcopis quoque competere iure divino quia *Spiritus Sanctorum* velut *Episcoporum regere Ecclesiam Dei*, Articul. 20. quia tamen hoc regimur, & illa dispensatio subordinatur regimini, & dispensationi generali, quam Summus Pontificis in universam Ecclesiam obtemperat, alius salvatur, quod peccatum illum est, cuiusmodi potestatem in Episcopis ob causas aliquas justas, & rationabiles extendere, vel refringere.

QUÆSTIO SECUNDA.

De essentia, Varietate, & effectu Indulgentiarum.

19 Demonstrata Indulgentiarum existentia in spirituali Ecclesiæ thesauro, & potestate eas fidelibus concedendi, declarandum remaneat, quid sit Indulgentia, & in quo ejus essentia consistat, qualis etiam, & quam varia sit, indulgentia enim variis modis concedi solet, & tandem quoniam sit earum effectus, seu a quo vinculo indulgentie fideles absolvant, quod breviter sequentibus articulis explicabimus.

ARTICULUS PRIMUS.

Quid sit Indulgentia, & quæstionis.

Primo quod primam quæstionem partem, quid sit Indulgentia quod quid res Doctores non conveniunt, & ratio præcipua difficultatis est quia ut supra dictum est, concessio indulgentiarum est actus clavium, actus autem clavium est absolvere, & fenerari; ergo actus concedendi indulgentias videtur absolvit, unde aliqui alii auctoritatem indulgentiarum esse sub genere absolutionis, vel remissionis poena temporalis, & indulgentiam definiti esse absolutionem, vel remissionem poena temporalis, &c. ita Summa Angelica, Rosella, Asmilla, Cajetanus, Soto, & plures alii. Ex altera parte concessio indulgentiarum est dispensatio thesauro Ecclesiæ, & solito poena temporalis præalio; ergo videtur, quod indulgentia actus suus est solitudo, unde aliqui alii auctoritatem indulgentiarum esse sub genere absolutionis, vel remissionis poena temporalis, & indulgentiam definiti esse absolutionem, vel remissionem poena temporalis, &c. ita Summa Angelica, Rosella, Asmilla, Cajetanus, Soto, & plures alii. Ex altera parte concessio indulgentiarum est dispensatio thesauro Ecclesiæ, & solito poena temporalis præalio; ergo videtur, quod indulgentia actus suus est solitudo, unde aliqui alii auctoritatem, sicut quoque reportatur indulgentia, non esse absolutionem, sed solutionem, qui existimat indulgentiam esse solutionem quamdam debitis poenis, & qui per se jurisdictionem non requirit, sed aquilam debitis solutionem, ita Durandus, & Paludanus, Sylvester, & quidam alii. Verum communiter, & probabiliter dicendi modus, quem etiam sequitur Faber disp. 35. cit. cap. 4. genus proximum, sub quo Indulgentia continetur, assignat relaxacionem poena temporalis, quae relaxatio est deinde quodammodo culpam per Sacramentum penitentie remissis, atque ita dicit penitentiam esse relaxacionem talis poena temporalis, ut sic sub tali definitione comprehendat indulgentiam, tam pro vivis, quam pro defunctis, utraque enim indulgentia est poena temporalis realis relaxatio, licet diverso modo, quia indulgentia pro vivis est relaxatio poena temporalis per modum suffragii, ut magis declarabitur infra, unde indulgentiam sic definit loc. cit.

20 Indulgentia est relaxatio, sed dimissio poena temporalis debitis peccatis actuali jam dimissis quodammodo culpam coram Dio virtute clavium ex sacra Sacramentum ex fastigialibus rhebari Ecclesiæ recomponit, quae quidammodo coincidit cum ea quam affer Bonac. disp. 6. cit. quæst. 1. punct. 1. & colligitur ex Corduba, Valentia, Nuguo, Coninch, Reginaldo, & pluribus aliis quod Indulgentia est relaxatio poena temporalis debitis pro peccatis actualibus jam dimissis concessa iomini expensis in gratia clavium ex sacra Ecclesiæ.

21 Indulgentia est relaxatio poena temporalis debitis pro peccatis actualibus jam dimissis concessa iomini expensis in gratia clavium ex sacra Ecclesiæ.

Dicitur vero ad secundum, cui nimis talis potestas delegari possit, est aliqua dubitatio, nam aliqui dixerunt solis Sacerdotibus delegari posse, que opinio communiter refellitur, quia ut con-

tinetur in M. Theol. Moral.

600 Disputatio XXIII. De Indulgentiis, & Suffragiis,

mbris, consequenter non solum Christi passiones, & operae, etiam Sanctorum sunt inter Ecclesie bona computanda, quod etiam (atis) per te ex illis D. Pauli veribus colligitur ad Collosenses 1. *Gaudete in passione mea, pro corpore meo, quod est Ecclesia*, quibus verbis tatis patet Apostolum suas passiones facere communes cum passionibus Christi, quas pro Ecclesia corpore patiebatur, ut plures Patres explicant, & praeterea Beda illum locum exponunt.

5 Tertio, quamvis sit modus dicendi sit valde communis, & frequens, ut diximus, non tam approbari a Fabro nostro disp. 3.8 de Peccatis cap.3. sed alius ibidem assignat num. 81, tamquam magis de mente Doctoris dicens, quod in omni opere bono, quod facit iustus, est triplex meritum, & valor seu pretium est meritus personalis illius, qui facit bonum personale prater autem hoc meritum personale, & pretium, & valet, & quibus ipsi operanti, est aliud duplex meritum, valor, & pretium, nimirum meritum Ecclesie, nam faciens bonum opus non solum metetur, & acquirit aliquod meritum sibi, & valet, sed acquirit etiam merita ipsi Ecclesie universaliter propter communionem Sanctorum, omnes enim fidèles per unicum charitatem participant de meritis aliorum. Tertium est pretium, & meritum, quo alteri particulari ad libitum prodebet potest, cum enim quis facit opus bonum, in eo est portio, quanlibet applicare potest ad libitum, & hic valor, & meritum a reliquo dubio est distinctum. Præter meritum personalis, & meritum huius, quo alteri applicare quis potest, clmeritum generalis Ecclesie, & unum quodcumque opus bonum valet secundum operari, led toti Ecclesie, & merita Ecclesie cumulantur ex hujusmodi meritis. Unde concludit Faber, quod thesaurus Ecclesie quod merita Sanctorum constitutus ex meritis eorumdem Sanctorum prædicto modo, & ait, quod merita Sanctorum, que in Ecclesiæ thesauri representerunt, & per Indulgentias dispensantur, non sunt merita personalia eorum redundantes, & superflua pro luctuorum peccatorum satisfactio, ut præcedens dicendi modus alterat, sed inquit quodlibet opus meritorum poenale satisfactorium cunctumque iustificandi tenet multum pro seipso satisfacere, habere portionem valoris, & pietatis, & satisfactionis, qui ponatur in thesauri Ecclesie, & ex illis cumulus, & thesauri Ecclesie constitutus, & hic valor, & pretium sit merita secundi, & tertii generis, & hoc meritum sit illud, quod superabundans dicitur.

Quod autem hie dicendi modus sic de mente Doctoris colligit, ex quodl. 20. art. 2. ibi enim exprefit dicit, quod meritum potest intelligi valere alicui, vel pro alio in triplici gradu, uno modo specialissime, & sic semper valer oranti, quando est in gratia, alio modo generalissime, & sic valer soli Ecclesiæ, tercius modo valer illi, qui orante specialiter applicatur, quod probat, quia Ecclesia ordinariæ speciali oratione in Missali Romano pro hoc, & illo, quod nihil est, si oratio, & opus bonum non posse applicari ab orante, & faciente opus bonum huic, & illi quo autem meritum personale, & ejus valor alicui applicari nequeat ab ipso merente probat, quia operans opus bonum producit, & effectus illud ex bono motu animi sui, & proinde ille motus, & opus bonum non sic est alterius, pro quo oratio, vel cui applicat, sicut orans. Ex quo inferit Doctor, quod iste se operari hoc sum meritum personale, & proprium non potest alteri dare, & seipsum solvere sic, quod non sit sum meritum, ordinata voluntate, quia magis tenetur ex charitate diligere seipsum quam alium.

6 Quartus probat ibidem Faber hunc modum constitutus thesauri Ecclesie ex doctrina Scotti assignatam esse magis conformem modo loquendi Pontificis quam sit precedens, quia Clemens Sextus in Extravagant. *Unigenitus adducta habet haec verba*: *Ad cuius guidem thesauri cumulus Beatis Deignioritis, omnium eleborum a primo iusto usque ad ultimum merita aministrare preface noscurant. Et quibus verbis habetur, quid omnes iusti prima usque ad ultimum hunc thesaurum Ecclesie sum meritis alicui, et est certissimum quod non omnes electi, & iusti habent satisfactiones superfluae, & redundantes, alioquin tolleretur Purgatorium, in quo tan multi electi post hanc vitam satisfaciunt pro propriis penitentibus, ergo thesauri Ecclesie non constitutus ex satisfactionibus, que ipsi operantibus non sunt necessariae, & alii ex charitate donantur, & applicantur, quia ista non sunt omnis electi sed quaedam aliis applicabilem ab aliis diminutione proprii meriti personalis, que portio est meritum illud, quod Scotorus appellat generalissimum, & pro Ecclesia valer, & certe verba illa Extravagantis hunc sententiam fuerint, & alia Extravagant. Leo. X. & aliorum Pontificum eodem modo loquuntur. Confirmat hoc item Faber loc. cit. quia est articulus isti est in Ecclesia Communio-*

Quæstio I. Articulus II.

591

safie exprefit sententiam Divi Bonaventurae 4. dist. 20. patt. 2. art. 1. qu. 2. & 3. D. Thomæ adem dist. qu. 3. art. 3. Ricardi ibidem qu. 1. quos deinde fecuti sunt alii Recipientes, & probatur ex iuriis in Ecclesia esse hunc thesaurum meritorum Christi, & Sanctorum, ad nullum enim alium finem hic constitutus est, nisi ad utilitatem fidelium, que confitit in remissione peccatum temporalis post remissionem culpi remanentis, quoniam confequimur per indulgentias ex predicto Ecclesiæ thesauruclitias, & non alio modo; nam omnis remissio culpa, vel peccatum coram Deo fit ex iustitia secundum legem ordinariam, unde ad iustitiam servandam filium suum mittere voluit, ut per viam Redemptoris, & iustitiae credentes in eum salvaret, cum tamen gratis hominibus peccata dimittere posset, at actus concedendi indulgentias est actus dimittendi peccatum temporale; ergo etiam in hoc actus iustitia intervenire debet, non potest autem esse actus iustitia, nisi debita solutio fiat. Hoc autem vel fieri debet ex meritis propriis illius, cui dimittitur peccata, vel alterius pro eo; ergo quando non intervenient merita proprii illius, cui peccatum temporale dimittitur, ut accedit in propofito, cum indulgentia concedatur, necessariò intervenire debent merita Christi, alioquin hæc peccatum relaxatio non effet ex iustitia, & cum de facto in hoc thesauru sit etiam merita Sanctorum, ex illis quoque indulgentiam concessio[n]es sunt, nam postum Sancti, & iusti viri per sua opera satisfactoria satisfacere pro pecatis culpa aliena debitis etiam de condigno mereri, quia talis excellenter meritorum filii Christi Dominus concessa sunt, sed postea tamen de condigno satisfacere, unde si Petrus justus pro Paulo iusto jejunet, pro Paulo satisfaciet tantum quantum pro seipso satisfacere, ut communis Theologorum sententia docet in materia de gratia, quam referit Tom. lib. 6. c. 28.

9 Quinto, queritur ulterius, an thesauri Ecclesie solum per indulgentias dispensetur, cuius questio cum Fabro l. c. cum distinctione respondendum est, nam aliud est loqui de thesauru Ecclesie ut confit ex meritis Christi precise, & aliud est loqui de eo, ut confit ex meritis Sanctorum; in primo sensu utique Ecclesiæ thesauri alter, quām per indulgentias dispensari potest, certum enim est de facto dispensari per Sacramenta, & per Sacrificium Missæ, & etiam per alia bona fideliū opera, Sacramenta enim, & Sacrificium Missæ, & bona opera fideliū suam dignitatem, & valorē habet solum ex meritis Christi, qui solum pro nobis crucifixus est, & illo seculo nullus fuit valoris, quoniam enim culpa, vel peccata remittuntur, vel aliquod gratias beneficium nobis praefatur, semper thesauri meritorum Christi nobis applicatur & distributur, non autem Sanctorum, nra merita Sanctorum aliquam vim non præbat Sacramentis, nec Sacrificio Missæ, nec etiam opera fideliū ex meritis Sanctorum vim, & valorem habent, sed solum ex meritis Christi, in ipso Sanctorum merita totam vim suam habent, nam illius claves non nisi in foro interno, & in ipso Sacramento vim habent solvendi à culpa, & pena aeterna, hujus vero in foro exteriori non extra Sacramentum solvunt à pena temporali ex condonatis culpis relata. Hæc autem potest nullum per se requiri ordinem, sed tantum jurisdictionem in eos, quibus relaxantur fuit penas per Indulgentias, nam si aliquem Ordinem hac potest, requireret, & supponeret, maxime effet Presbyteratus, ut hoc ordo minime requiratur, nam Presbyteratus per se tandem ordinatur ad conficiendas Eucharistias, & ad remittendas peccatas, & penas illis debitas in foro tantum Sacramentali, potestas vero concedendi indulgentias, nec peccata remittit, nec penas illis debitas in foro Sacramentali, sed extrâ illud per modum cuiusdam jurisdictionis abolutionis, ut supra dictum est. Objectiones vero quædam in oppositum vide foliata à Fabro l. c. 2. art. 2. a. 1. q. 2.

10 Postremo est difficultas, an thesauri Ecclesie applicatur fideliū per modum solutionis, vel abolutionis, pro cuius resolutione dicendum est cum Bellarmino lib. 1. de Indulgentiis cap. 5. Suarez dist. 2. art. 4. Fabro loc. cit. & pluribus aliis Indulgentiis concessionem repleta vivorum negare esse puram peccatum solutionem, neque puram abolutionem, sed fieri per modum cuiusdam abolutionis, quia annexam habet solutionem ex thesauru Ecclesie. Non est pura peccata solutione, quia hæc nullum requirit jurisdictionem in solvente, sed tantum qualis satisfactionis oblationem pro altero, unde cum unus suam satisfactionem pro altero offert, dicitur pro illo solvere, non tamen sibi absolvere; quia absolvere est actus iuridicus supponens in absolvente judicariam potestatem. Nec etiam est pura abolution, nam hæc nullam pro peccata offert solutionem, sed merè gratis illam remittit, non potest autem Pontificis peccatum temporale merè gratis remittere, quoniam homo debet Deo ratione peccati sibi remitti, alioquin omnino frustra

estet Ecclesiæ thesaurus; Remanet ergo, ut respectu vivorum sit abolutio secum annexam habens solutionem, ut confit ex diversis Summorum a Pontificis diplomatis bellarmino l. c. relatis; nam quatenus est remissus peccata ex gratia, que sit debitori, dum ex satisfactione alterius illi peccata remittitur, dicitur abolution, quatenus vero talis abolutio non sit abque aliqua solutione, non est pura abolutio, sed simul annexam habens solutionem. Notanter vero diximus, ita discurrendum esse de concessione indulgentiarum respectu vivorum, quia si ferme sit de Defunctis in Purgatorio existentibus indulgentia ex thesauri Ecclesie ipsius applicatur, non per modum abolutionis, cu[m] nulla est in eos habens Ecclesiæ jurisdictionem, sed tantum per modum solutionis, sed suffragi, ut infra magis explicabimus; sicut Rex Gallicus, verbi gratia captivum apud Turcas detentum per vim auctoritatis liberare non potest, ut in proprio Regno, sed tantum per vim solutionis, & redempcio[n]is, & ita etiam de his difficultate discutit Card. de Lugo, disp. 17. de Sacramento Penitentiæ fest. 1.

ARTICULUS SECUNDUS.

Cuius postfatis actus sit indulgentias concedere, & in quibus resident.

in Purgatorio luere deberet, & notanter dicetur relaxatio penae, quia per indulgentias non remittitur culpa sed sola poena, ut constabit ex dicendis art. seq. Dicitur *puna temporalis*, quia per indulgentias non remittitur pena eterna, nam ejus reatus, & obligatio tandem manet, quando peccatum non detectum quod culpam. Dicitur *dolus pro peccato aliudjam simus*, quia Indulgentia sumitur pro remissione penae debita peccato actuali, non autem originali, quod remittitur per Baptismum. Dicitur *coram Deo ad evitandum errorum quorundam dicentium Indulgentiam Ecclesiasticam esse remissionem penae temporalis coram Ecclesia tantum*. Dicitur *virtus clavium*, quia actus concedentium indulgentias est actus clavium, ut supra dictum est, exceptio a differentiam illius penae, quam Deus in divisione culpa, & commutatio penae responde in temporali per seipsum facit. Dicitur *extra Sacramentum*, quia Indulgentia non remittit penas peccatis debitas per sacramentali, sed extra illud per modum cuiusdam Juridice ab solutionis, ut supra dictum est. Dicitur tandem ex *suffragiis ibi faciunt Ecclesia compensata* ad ostendendum illam relaxationem non esse gratis omnino factam, sed per solutionem compensantem debitum. Quod sit, ut Indulgentia habeat ut rationem pure misericordie respectu hominis, cui applicatur, quia sit illi misericordia, quod ex theatro Ecclesie applicetur satisfactio, & secundum eam, & respectu Dei actionis quoque importet, qui secundum fe, & respectu Dei non est pura penae remissio, sed cum solutione aquivalente.

21 Secundum quoad aliam quasdam partem, varia sunt, & multiplices Indulgentiae pro varia, & multiplices concessio-
nibus, & concedentium voluntate, unde trifaria Indul-
gentia diuini potest, ut passim Doctores advertunt de multi-
plicitate Indulgentiarum agentes, primo quoad quantitatem
penae, pro cuius remissione conceduntur; secundo
quoad durationem pro quo datur; tertio quoad subjectum, in
quo, vel cui conceduntur. Quod primum dividitur in plena-
riam, seu totalem, & non plenariam, seu parcialem, illa est
remissiva totius penae, haec vero pars tantum iuxta voluntati
concedentis in forma concessionis expellit, de qua divi-
sione fit meatus in Extravagante *Unigenito* de penit. & re-
missi, in qua omnis Indulgentia dividitur in totalem, & par-
talem, nam ibi Papa dicit: *Toti facit Ecclesia de penitentia, per
petua commissam, nunc pro tali, nunc pro partiali remissione
penae temporalis pro peccatis debita applicanda*. Totalis alio-
 nomine in Concilio Lateranensi, sub Innocentio Tertio vocatur
Plena. In Extravagante *Antiquariorum de Peccatis*, & remissi. *Pleas
Plenior, & plenaria*, demum in Concilio Confiantissimis sessi-
bus, *Plenaria* appellatur, quo nomine nunc vocatur omnis Indul-
gentia totalis, & haec plenaria Indulgentia totam pertinet
temporeli peccatis, non exprimendo certum genus per-
sonarum, ad omnes, & singulos extendi censeri debet tam scilicet
quam regulares, localis autem indulgentia est que
alii pio loco concedit ad ejus devotionem augendam in or-
dine ad personas in tali loco orantes, vel aliquod pium opus
exercentes, ut patet de indulgentiis Romae Ecclesie principali-
bus, & censuris absolvatis, & in vicis ab irregularibus dif-
ficiens, ut in Jubiliis fieri solet, ita communiter Doctores ad-
vertunt pro distincto distinguendi Indulgentiam plenariam.
In Jubilo Antonius, Sylvester, Cordula, Bellarmius, Su-
arez, Amicus, & Faber noster disp. 38. cit. cap. 6. ex quo pater,
quomodo indulgentia partialis, vel non plenaria differat a ple-
naria, & totali, quando enim ponitur aliqua conditio retrahenda, & non plenaria, ut quando conceduntur in-
dulgentiae aliquos dierum, vel annorum, vel quadragesimarum.
Si multiter indulgentiae condonant aliquam partem, v.g.
rectiam, aut quartam peccatorum, nihil aliud significatur, nisi
si remittit penitentiam que pro tanta parte penae peccatis de-
bet, ex parte sua fuisse; Indulgentia vero plenaria totum pa-
reum tollit, qui post culpam remisit remittit, unde quando
Pontifex in foro sua concessionis in indulgentiam plenariam ex-
primet, vel indulgentiam omnium peccatorum, eo ipso plenaria
intelligitur, quia cadere censetur super penas omnes ex con-
donato peccatis.

22 Tertio quoad secundam divisionem Indulgentia distingui-
tur in perpetuam, & in temporalem, ac indecimam siquidem
Indulgentia tribus modis concedi solet, aliquando expressa in
perpetuum, aliquando ad certum tempus, & aliquando inde-
cimae nulla temporis, vel durationis mentione facta, quando in-
dulgentia conceditur duobus prioribus modis, convenientem DD.
durare tempore aliquanto expressa in forma Indul-
gentiae, quia ut omnes pariter docent Indulgentia tantum valet
quoniam concessio, & Bulla sonat; unde perpetua est,
qua semper durat, ne spirat ex parte concedente, quia cum sit
privilegium, cum morte concedentis non expirat; temporalis

24 Quinto circa predictas indulgentias occurunt quatuor

dicitur, ut secundum

dubia, & quidem in primis de Indulgentia locali. An diruto Templo celset Indulgentia illi concessa, in quo convenientes omnes, quod si Ecclesia non totaliter destratur, sed tantum per partes, & redificetur, indulgentias illi concessas remanere quia censetur eadem Ecclesia manere. Difficilias ergo est, si Ecclesia totaliter destratur, & alia a novo adificetur. Affirmat Suarez loc. citat, indulgentiam perseverare quando templo dirutum in eodem loco adificatur, non autem quando alio transffertur etiam cum consensu, & auctoritate Superioris, & ratio est, quia indulgentia hinc numero Ecclesia concessa videtur, quis ex hoc numero solo individuat, qui mutato consensu etiam hinc numero Ecclesia mutari. Opposita tamen sententia communerit, & probabilior, quod feliciter, si Ecclesia de novo redificetur, aetiam alio transffertur de consensu, & auctoritate Superioris, eadem Indulgentia perseveret, & ratio est, quia praincipia, & principali causa concedendi Ecclesie Indulgentiam est ad colendum, & honorandum Sanctorum, cuius est dicta, cum initio translatæ Ecclesia præfert de consensu Superioris, maneat adhuc eadem causa, etiam eadem Indulgentia manebit, & eadem Ecclesia moraliter censetur, neque eni unitas materialis facit unitatem Ecclesie, sed unitas formalis, qui diversa materias, & etiam in diverso loco manere videtur, præfertur cum ex consensu Superioris ilanovæ Ecclesie adificatur, sive in eodem, sive in diverso loco, & sub eadem dedicationem, cuius est hanc Indulgentia suæ favoris, & gratia populo concessa in honorum Sancti, est amplè interpretanda, ita Amicus, & Faber loco cit. Eadem difficultas est potest de Indulgentia reali, si scilicet destruta, vel perdita imagine, Rosario, vel Numismate, cuius Ponit Indulgentia fuit applicata, posset in aliam imaginem, Rosarium, vel Numismatam indugentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium præire debere, atque supponi, ut quis indulgentiam confequantur; non autem per indulgentiam ipsam obtinere. Imò conveniens Doctores etiam, paucis quibusdam exceptis, Indulgentias neque absolvere a vinculo peccati non infundunt; ergo &c. tunc tandem quia id etiam constat ex formulis, quibus utitur Ecclesia in concessione Indulgentiarum, nam semper explicant concedi fidibus contritis, vel confessi, per quod significatur deletionem peccati mortalium pr

gentiam auferri primam rationem, non secundam, & idem lucrum indulgentiam maneat solitus ab obligacione adimplendi eam, quatenus est satisfactoria, non tamen manet solitus ab obligacione adimplendi eam, quatenus est medicina, & ratio est, quia indugentia auferit obligacionem non satisfaciendi, non per modum dispensationis penitentie injunctae, sed per modum satisfactionis, & solutionis, & id est prima obligatio collatorum, non tamen tollitur secunda, sed manet in suo vigore obligatio facienda penitentiam injunctam, sed hac ratione satisfactiones sacramentales non enervantur per Indulgencias, quia est homo per eas liberatur a quacumque obligacione solvendi penam illam injunctam per Sacramentum, vel aliquo modo debitam, tamen remaneat semper obligatio facienda illam propter rationem medicinae, ita rem habet declarata Faber nosfer disp. 38. cit. c. 8. num. 165, quem dicendi modum plures quoque sequuntur Recentiores dicendi pollo Pontificis per Indulgencias remittere penitentias sacramentales a Confessorio pro peccatis injunctis, non quia medicinales, & preservative, sed quia non est peccatorum vindicativa, quia penitentia non solam impunitur ad satisfaciendum, sed etiam in medicinam, & remunerat ad satisfaciendum, ut colligitur ex Trident. sess. 14. cap. 3. ergo etiam est per Indulgencias obligatio satisfaciendi pro pena, potest adhuc obligare penitentia, quatenus imposita fuit ut medicina.

28. Opposita sententia simpliciter, & absoluere affirmat per indulgentias liberari penitentem ab obligatione implendi penitentiam injunctam, quod probat in primis ex capitulo. Cum ex eo in fine de peccatis & remissione ubi Innocentius Tertius dicit. Per industrias, & suffragias indulgentias, satisfactiones sacramentales enervantur, ergo quia auferunt obligatio implendi penitentias injunctas, non quia medicinales, & preservative, sed quia non est peccatorum vindicativa, non est contra reverentiam Sacramentorum, & eius integratam, sed manet in medicinam, & remunerat ad satisfaciendum, ut colligitur ex Extravaganti Antiquorum de peccatis & remissione, Confessarios imponeant alii penitentiam iis, qui Jubileum anni sancti lucerantur, quia nimis satisfactione alia non indigebant. Tamen probat ratione a priori, quia Confessarium imponit penitentiam ut poena ad satisfaciendum pro peccato, ergo soluto debito totius peccati, prout fit per indulgentiam, etiam omnino fundamentum illius obligacionis, nec si condonaretur a Principe poena debita pro aliquo crimen, ex ipso esset obligatio imposta per sententiam Iudicis ad poenam aliquam pro illo delicto subeundam. Nec obstat, inquit, fundamentali prius opinioni, penitentiam non solam imponi ad satisfaciendum, sed etiam ad medicinam, & remedium ad praecavendum in futurum. Quoniam enim frequenter imponunt etiam, ut medicina, Confessarius tamen obligare non potest, nisi quatenus illam imponit in poena peccatis, sicut licet Iudeus procurare debet, quod penitentia sit talis, ut simili sit medicina in futurum, non tamen posset illam penam imponere, nec reum verberare, si poena sufficeret a Principe condonata. Ita Cardinals de Lugo disp. 27. citata se. numer. 22. & seq. quam aut esse communem sententiam, tam antiquorum, quam Recentiorum, quia generaliter, & absque ultra distinctionem dicunt per indulgentias obligacionem adimplendi penitentias, unde pro ea citat Alenfem, D. Thomam, D. Bonaventuram, Ricardum, Durandum, Paluanum, Arianum, Valentianum, Vafquez, Coninchius, & alios.

29. Quoniam autem utraque hanc opinionem fit satis probabilis, haec tamen recte prima videtur magis amplectanda, quia, ut Suarez advertit loc. cit. disp. 38. sec. 10. hodie raro, vel nunquam penitentiam injunctam omittere licet, quia cum adeo exigua penitentia injungatur, vix sufficiat pro modum medicinae, quare licet esset necessaria satisfactionis, non esset necessaria medicina, sive qua actionem impetrare sunt; & Coninchius disp. 12. de Indulgencie dub. 3. quoniam secunda sententia facta, subdit tamen in fine, confutatim summa tempore, etiam quando Pontifices addant predictam adiectionem de injunctis penitentia, intelliguntur ex benigna interpretatione, indulgentias etiam extendere ad penas pro quibus nulla est injuncta, et penitentia, ut diversa, non figurant solutum in uno modo manere etiam solutum in alio, tunc etiam quia differunt penae impositae in alio; tunc etiam quia differunt penae impositae in sacramento. Penitentia a penis impositis in foro exteriori ab Ecclesia, quia illa imponuntur ad satisfaciendum pro penis coram Deo, & ad tollendum penas Purgatori; illa vero preferunt ad satisfaciendum coram Ecclesia, nam pater sapientia facit Ecclesiam in foro exteriori, & tamen non in satisfaciendo in foro Dei, ut Faber adserit. Ita, quia sunt foro distincta. Quando autem dicitur, Indulgencias remittunt penam coram Deo, id est intelligendum est, non solum remittunt penitentias in foro sacramentali injunctas, sed etiam penas ipsas, pro quibus sacramentales penitentias non nisi ad eas penas extendebantur, pro quibus injuncta erat penitentia, & ratio est, quoniam antiquis pro quibus peccato mortali gravi penitentia septem annorum imponebatur, & pro gravissima adhuc plurimum, Ecclesiastica enim confutatim ultipatum erat, ut habetur 33. quoniam 3. canon, hoc ipsum, ut maiorum criminum penitentia septem annorum spatio concludetur nisi criminum magnitudo vulgarem confutatim excedens praemissum spatium transecere cogitet. Quoniam, ut etiam indulgentia ad solas penas, &

postea coniecutus est indulgentiam septem annorum, teneatur postea agere penitentiam illam. Respondet, quod aliqui dicunt, quod si penitentia sit sibi tota per indulgentiam remissa, non erit transgressor si nihil faciat de ea, similiter si non faciat pro parte illa, quia sibi per indulgentiam est remissa; contulit rationem inquit, agere, si eam faceret licet enim de necessitate non teneatur talis penitentiam sibi injunctam facere, quia ramen neficit, an presbyter debitum, & idoneam penitentiam habet, qui injunxit factus est qui non respondeat indulgentiam at illam vitam, ut ait Hosielem, & iteratam de hac difficultate disserit Nicol. de O. bel. 4. d. 19. qu. 2. 3. in fine. Tandem dixerunt alii, etiam indulgentiam confecuta evanescere adhuc obligationem implendi penitentiam injunctam saltem propter reverentiam Sacramentorum, & eius integratam, sed maneat Sacramentum imperfictum sine una parte integrantis, licet ratio sit non fatis irreget, quia ut notat Suarez cit. disp. 10. sec. 3. hoc Sacramentum non potest, hanc integratatem satisfactionis, nisi propter hunc satisfaciendi pro pena, & ideo illo per indulgentiam concutio, non est contra reverentiam Sacramentorum, quod illi integritas omittatur, & illud dictum, quod nunquam licet. Sacramentum penitentiae mutare, intelligitur de mutatione quoad partem effemine, non autem quoad partem integralis, cuiusmodi est satisfactio, quia in aliquibus casibus, licet potest omitti, & praeferit conular penitentiam adequate pro tota pena peccatis debita.

30. Tertio est difficultas, an Indulgencia, quia sub hac formula conceduntur, De injunctis penitentia indulgentia, extenduntur solitudo ad remittendae penas, ad quas iniuncta sunt Sacramentales penitentiae, vel ad alias etiam penas. Prima, & validus est in multis penitentia negat huiusmodi indulgentias exinde, & illoquin si manet obligatio implendi illas ratione medicinae, nihil profutus enervabit satisfactio. Deinde hoc idem probat in Bonifacio VII, qui refert Gloria in Extravaganti Antiquorum de peccatis & remissione, Confessarios imponeant alii penitentiam iis, qui Jubileum anni sancti lucerantur, quia nimis satisfactione alia non indigebant. Tamen probat ratione a posteriori, quia Confessarium imponit penitentiam ut poena ad satisfaciendum pro peccato, ergo soluto debito totius peccati, prout fit per indulgentiam, etiam omnino fundamentum illius obligacionis, nec si condonaretur a Principe penitentia debita pro aliquo crimen, ex ipso esset obligatio imposta per sententiam Iudicis ad poenam aliquam pro illo delicto subeundam. Nec obstat, inquit, fundamentali prius opinioni, penitentiam non solam imponi ad satisfaciendum, sed etiam ad medicinam, & remedium ad praecavendum in futurum. Quoniam enim frequenter imponunt etiam, ut medicina, Confessarius tamen obligare non potest, nisi quatenus illam imponit in poena peccatis, sicut licet Iudeus procurare debet, quod penitentia sit talis, ut simili sit medicina in futurum, non tamen posset illam penam imponere, nec reum verberare, si poena sufficeret a Principe condonata. Ita Cardinals de Lugo disp. 27. citata se. numer. 22. & seq. quam aut esse communem sententiam, tam antiquorum, quam Recentiorum, quia generaliter, & absque ultra distinctionem dicunt per indulgentias obligacionem adimplendi penitentias, unde pro ea citat Alenfem, D. Thomam, D. Bonaventuram, Ricardum, Durandum, Paluanum, Arianum, Valentianum, Vafquez, Coninchius, & alios.

31. Alii tandem cum distinctione procedunt dicentes, nunc fit deo onus indulgentias extendi ad quoniamque penas etiam pro quibus nulla est impetrata penitentia, & ratio est, quia non penitentia a Confessarius, sed pro peccatis imposita sunt ad alios tenues, & exiles, ut parvus utilitas afferat penitentibus facta, & subdit tamen in fine, confutatim summa tempore, etiam quando penitentiam injunctam implere. Primum, quia sapientia injuncta est per modum medicinae maxime iis, qui sapientia in capite peccata laborant, tunc enim indulgentia, ab ea non liberant. Secundum quia sapientia incertum est, an indulgentias lucratis, vel selenem in eas lucrati finis, ut ab omnibus penas liberemur. Tertio, quia tantum Dei beneficium exigit, ut etiam ostendamus nos liberales erga cum aliquam satisfactionem exhibendo. Hinc ipsis obtinetur, ut etiam in Indulgencias plenarias, ac Jubileis aliquam penitentia, licet minores injungantur, idque quandoque in Bullis requiruntur, quando tamen penitentia efficit valde graves, & difficiles, nec est periculum morale recidendi in peccata, subdit posse aliquem rationabilem uti indulgentiam, ut ab illis liberetur. Et hoc idem antea docuit ex notis Alenfem libri, 5. tit. 40. artic. ubi querens, in ille, cui injuncta est penitentia septem annorum, &

pro quibus injuncta erat penitentia extenderetur, magnum affect lucrantes fructum; ita Layman. 7. de Indulgencie ca. 3. Amicus disp. 20. de Indulgencie loc. 3. & quidam alii, quod est, quia indugentia non est opus litigare, quoniam Pontifices his temporibus fatus expresse mentem suam indicant, cum in concessione Indulgenciarum, & Jubilorum solute dicunt, se concedere indulgentiam omnium peccatorum, quando plenarias indulgentias concedunt, vel tot annorum, cum illas concedunt limitatas ab aliis particula de injunctis, vel de injunctis.

32. Quartu est difficultas, an saltem quando indulgentia fine illa restrictione conceduntur, extendente ad omnes penas, quas homo ex peccatis contraxit. Prima sententia negat indulgentiam etiam fine illa restrictione, immo etiam plenaria concessum, extendi ad non injunctas, sed solum ad injunctas penitentias, fundamentum est, quia verba iudicis intelligenda sunt secundum formam iuris, in iure autem de solis iniunctis penitentias, non est in iure de aliis, sed etiam in iure de aliis, & tempore duratas, manifestant enim non tantum duratio tempore, sed acerbitate penarum, & proximitate ad tantam duracionem, etiam simpliciter, & abolute concessum, cum enim Pontifices indulgentias concedunt, concedere non presumunt, nisi prius Canones, in quibus indulgentias semper in injunctis penitentias intelliguntur. Ita Gajeranus, Petrus Soto, & alii, qui ultius ex hoc interant, idem esse dicendum, etiam si concedatur indulgentia plenaria, quia tempore intelliguntur in eadem materia, scilicet, tortus penas correspondunt penitentias injunctas. Secunda sententia communis inter Scolasticos, & Summiatis affirmat, indulgentias ab quibz restrictione concessas ad omnes penas extendi etiam quibus penitentia injuncta non est, & ita praeferit tener Faber nosfer loc. cit. ubi ait, quod quando Papa concedit Indulgenciam fine limitatione, & fine adiunctione illa sepe remittit Faber loc. cit. ut illa sit, quando Papa concedit plenaria, tunc se extendit ad injunctas & non injunctas secundum proportionatam quantitatem. Et hoc opinio longe probabilior est, quia in oppofita sententia multa fore indulgentia plenaria, siquidem juxta illam omnium indulgentia etiam plenaria ad solas penitentias injunctas restrinquit, ut supra dictum est, unde nullus indulgentia plenaria omnem penam remittit, quanm homo ex condonatis peccatis relatis perfruere tenetur quod non solum esse videtur contra hodiernam Ecclesie confutendum, sed etiam contra antiquam iuxtam quod in iuris dictum est, indulgentia concedebatur, quandoque plena, quandoque plenior, & quandoque plenissima, ut confit ex Extravaganti, Antiquorum de Peccatis. Et Remissio, in qua Bonifacius VII, inquit illa concedere non solum plenam, & largioram, sed etiam plenissimam omnium peccatorum venientiam, ubi signum universaliter omnium non solum, supra penitentias injunctas, sed etiam supra non injunctas, ex qua dictum est, quando Papa concedit Indulgenciam fine limitatione, & fine adiunctione illa sepe remittit Faber loc. cit. ut illa sit, quando Papa concedit plenaria, tunc se extendit ad injunctas & non injunctas secundum proportionatam quantitatem. Et hoc opinio longe probabilior est, quia in oppofita sententia multa fore indulgentia plenaria, siquidem juxta illam omnium indulgentia etiam plenaria ad solas penitentias injunctas restrinquit, ut supra dictum est, unde nullus indulgentia plenaria omnem penam remittit, quanm homo ex condonatis peccatis relatis perfruere tenetur quod non solum esse videtur contra hodiernam Ecclesie confutendum, sed etiam contra antiquam iuxtam quod in iuris dictum est, indulgentia concedebatur, quandoque plena, quandoque plenior, & quandoque plenissima, ut confit ex Extravaganti, Antiquorum de Peccatis. Et Remissio, in qua Bonifacius VII, inquit illa concedere non solum plenam, & largioram, sed etiam plenissimam omnium peccatorum venientiam, ubi signum universaliter omnium non solum, supra penitentias injunctas, sed etiam supra non injunctas, ex qua dictum est, quando Papa concedit Indulgenciam fine limitatione, & fine adiunctione illa sepe remittit Faber loc. cit. ut illa sit, quando Papa concedit plenaria, tunc se extendit ad injunctas & non injunctas secundum proportionatam quantitatem. Et hoc opinio longe probabilior est, quia in oppofita sententia multa fore indulgentia plenaria, siquidem juxta illam omnium indulgentia etiam plenaria ad solas penitentias injunctas restrinquit, ut supra dictum est, unde nullus indulgentia plenaria omnem penam remittit, quanm homo ex condonatis peccatis relatis perfruere tenetur quod non solum esse videtur contra hodiernam Ecclesie confutendum, sed etiam contra antiquam iuxtam quod in iuris dictum est, indulgentia concedebatur, quandoque plena, quandoque plenior, & quandoque plenissima, ut confit ex Extravaganti, Antiquorum de Peccatis. Et Remissio, in qua Bonifacius VII, inquit illa concedere non solum plenam, & largioram, sed etiam plenissimam omnium peccatorum venientiam, ubi signum universaliter omnium non solum, supra penitentias injunctas, sed etiam supra non injunctas, ex qua dictum est, quando Papa concedit Indulgenciam fine limitatione, & fine adiunctione illa sepe remittit Faber loc. cit. ut illa sit, quando Papa concedit plenaria, tunc se extendit ad injunctas & non injunctas secundum proportionatam quantitatem. Et hoc opinio longe probabilior est, quia in oppofita sententia multa fore indulgentia plenaria, siquidem juxta illam omnium indulgentia etiam plenaria ad solas penitentias injunctas restrinquit, ut supra dictum est, unde nullus indulgentia plenaria omnem penam remittit, quanm homo ex condonatis peccatis relatis perfruere tenetur quod non solum esse videtur contra hodiernam Ecclesie confutendum, sed etiam contra antiquam iuxtam quod in iuris dictum est, indulgentia concedebatur, quandoque plena, quandoque plenior, & quandoque plenissima, ut confit ex Extravaganti, Antiquorum de Peccatis. Et Remissio, in qua Bonifacius VII, inquit illa concedere non solum plenam, & largioram, sed etiam plenissimam omnium peccatorum venientiam, ubi signum universaliter omnium non solum, supra penitentias injunctas, sed etiam supra non injunctas, ex qua dictum est, quando Papa concedit Indulgenciam fine limitatione, & fine adiunctione illa sepe remittit Faber loc. cit. ut illa sit, quando Papa concedit plenaria, tunc se extendit ad injunctas & non injunctas secundum proportionatam quantitatem. Et hoc opinio longe probabilior est, quia in oppofita sententia multa fore indulgentia plenaria, siquidem juxta illam omnium indulgentia etiam plenaria ad solas penitentias injunctas restrinquit, ut supra dictum est, unde nullus indulgentia plenaria omnem penam remittit, quanm homo ex condonatis peccatis relatis perfruere tenetur quod non solum esse videtur contra hodiernam Ecclesie confutendum, sed etiam contra antiquam iuxtam quod in iuris dictum est, indulgentia concedebatur, quandoque plena, quandoque plenior, & quandoque plenissima, ut confit ex Extravaganti, Antiquorum de Peccatis. Et Remissio, in qua Bonifacius VII, inquit illa concedere non solum plenam, & largioram, sed etiam plenissimam omnium peccatorum venientiam, ubi signum universaliter omnium non solum, supra penitentias injunctas, sed etiam supra non injunctas, ex qua dictum est, quando Papa concedit Indulgenciam fine limitatione, & fine adiunctione illa sepe remittit Faber loc. cit. ut illa sit, quando Papa concedit plenaria, tunc se extendit ad injunctas & non injunctas secundum proportionatam quantitatem. Et hoc opinio longe probabilior est, quia in oppofita sententia multa fore indulgentia plenaria, siquidem juxta illam omnium indulgentia etiam plenaria ad solas penitentias injunctas restrinquit, ut supra dictum est, unde nullus indulgentia plenaria omnem penam remittit, quanm homo ex condonatis peccatis relatis perfruere tenetur quod non solum esse videtur contra hodiernam Ecclesie confutendum, sed etiam contra antiquam iuxtam quod in iuris dictum est, indulgentia concedebatur, quandoque plena, quandoque plenior, & quandoque plenissima, ut confit ex Extravaganti, Antiquorum de Peccatis. Et Remissio, in qua Bonifacius VII, inquit illa concedere non solum plenam, & largioram, sed etiam plenissimam omnium peccatorum venientiam, ubi signum universaliter omnium non solum, supra penitentias injunctas, sed etiam supra non injunctas, ex qua dictum est, quando Papa concedit Indulgenciam fine limitatione, & fine adiunctione illa sepe remittit Faber loc. cit. ut illa sit, quando Papa concedit plenaria, tunc se extendit ad injunctas & non injunctas secundum proportionatam quantitatem. Et hoc opinio longe probabilior est, quia in oppofita sententia multa fore indulgentia plenaria, siquidem juxta illam omnium indulgentia etiam plenaria ad solas penitentias injunctas restrinquit, ut supra dictum est, unde nullus indulgentia plenaria omnem penam remittit, quanm homo ex condonatis peccatis relatis perfruere tenetur quod non solum esse videtur contra hodiernam Ecclesie confutendum, sed etiam contra antiquam iuxtam quod in iuris dictum est, indulgentia concedebatur, quandoque plena, quandoque plenior, & quandoque plenissima, ut confit ex Extravaganti, Antiquorum de Peccatis. Et Remissio, in qua Bonifacius VII, inquit illa concedere non solum plenam, & largioram, sed etiam plenissimam omnium peccatorum venientiam, ubi signum universaliter omnium non solum, supra penitentias injunctas, sed etiam supra non injunctas, ex qua dictum est, quando Papa concedit Indulgenciam fine limitatione, & fine adiunctione illa sepe remittit Faber loc. cit. ut illa sit, quando Papa concedit plenaria, tunc se extendit ad injunctas & non injunctas secundum proportionatam quantitatem. Et hoc opinio longe probabilior est, quia in oppofita sententia multa fore indulgentia plenaria, siquidem juxta illam omnium indulgentia etiam plenaria ad solas penitentias injunctas restrinquit, ut supra dictum est, unde nullus indulgentia plenaria omnem penam remittit, quanm homo ex condonatis peccatis relatis perfruere tenetur quod non solum esse videtur contra hodiernam Ecclesie confutendum, sed etiam contra antiquam iuxtam quod in iuris dictum est, indulgentia concedebatur, quandoque plena, quandoque plenior, & quandoque plenissima, ut confit ex Extravaganti, Antiquorum de Peccatis. Et Remissio, in qua Bonifacius VII, inquit illa concedere non solum plenam, & largioram, sed etiam plenissimam omnium peccatorum venientiam, ubi signum universaliter omnium non solum, supra penitentias injunctas, sed etiam supra non injunctas, ex qua dictum est, quando Papa concedit Indulgenciam fine limitatione, & fine adiunctione illa sepe remittit Faber loc. cit. ut illa sit, quando Papa concedit plenaria, tunc se extendit ad injunctas & non injunctas secundum proportionatam quantitatem. Et hoc opinio longe probabilior est, quia in oppofita sententia multa fore indulgentia plenaria, siquidem juxta illam omnium indulgentia etiam plenaria ad solas penitentias injunctas restrinquit, ut supra dictum est, unde nullus indulgentia plenaria omnem penam remittit, quanm homo ex condonatis peccatis relatis perfruere tenetur quod non solum esse videtur contra hodiernam Ecclesie confutendum, sed etiam contra antiquam iuxtam quod in iuris dictum est, indulgentia concedebatur, quandoque plena, quandoque plenior, & quandoque plenissima, ut confit ex Extravaganti, Antiquorum de Peccatis. Et Remissio, in qua Bonifacius VII, inquit illa concedere non solum plenam, & largioram, sed etiam plenissimam omnium peccatorum venientiam, ubi signum universaliter omnium non solum, supra penitentias injunctas, sed etiam supra non injunctas, ex qua dictum est, quando Papa concedit Indulgenciam fine limitatione, & fine adiunctione illa sepe remittit Faber loc. cit. ut illa sit, quando Papa concedit plenaria, tunc se extendit ad injunctas & non injunctas secundum proportionatam quantitatem. Et hoc opinio longe probabilior est, quia in oppofita sententia multa fore indulgentia plenaria, siquidem juxta illam omnium indulgentia etiam plenaria ad solas penitentias injunctas restrinquit, ut supra dictum est, unde nullus indulgentia plenaria omnem penam remittit, quanm homo ex condonatis peccatis relatis perfruere tenetur quod non solum esse videtur contra hodiernam Ecclesie confutendum, sed etiam contra antiquam iuxtam quod in iuris dictum est, indulgentia concedebatur, quandoque plena, quandoque plenior, & quandoque plenissima, ut confit ex Extravaganti, Antiquorum de Peccatis. Et Remissio, in qua Bonifacius VII, inquit illa concedere non solum plenam, & largioram, sed etiam plenissimam omnium peccatorum venientiam, ubi signum universaliter omnium non solum, supra penitentias injunctas, sed etiam supra non injunctas, ex qua dictum est, quando Papa concedit Indulgenciam fine limitatione, & fine adiunctione illa sepe remittit Faber loc. cit. ut illa sit, quando Papa concedit plenaria, tunc se extendit ad injunctas & non injunctas secundum proportionatam quantitatem. Et hoc opinio longe probabilior est, quia in oppofita sententia multa fore indulgentia plenaria, siquidem juxta illam omnium indulgentia etiam plenaria ad solas penitentias injunctas restrinquit, ut supra dictum est, unde nullus indulgentia plenaria omnem penam remittit, quanm homo ex condonatis peccatis relatis perfruere tenetur quod non solum esse videtur contra hodiernam Ecclesie confutendum, sed etiam contra antiquam iuxtam quod in iuris dictum est, indulgentia concedebatur, quandoque plena, quandoque plenior, & quandoque plenissima, ut confit ex Extravaganti, Antiquorum de Peccatis. Et Remissio, in qua Bonifacius VII, inquit illa concedere non solum plenam, & largioram, sed etiam plenissimam omnium peccatorum venientiam, ubi signum universaliter omnium non solum, supra penitentias injunctas, sed etiam supra non injunctas, ex qua dictum est, quando Papa concedit Indulgenciam fine limitatione, & fine adiunctione illa sepe remittit Faber loc. cit. ut illa sit, quando Papa concedit plenaria, tunc se extendit ad injunctas & non injunctas secundum proportionatam quantitatem. Et hoc opinio longe probabilior est, quia in oppofita sententia multa fore indulgentia plenaria, siquidem juxta illam omnium indulgentia etiam plenaria ad solas penitentias injunctas restrinquit, ut supra dictum est, unde nullus indulgentia plenaria omnem penam remittit, quanm homo ex condonatis peccatis relatis perfruere tenetur quod non solum esse videtur contra hodiernam Ecclesie confutendum, sed etiam contra antiquam iuxtam quod in iuris dictum est, indulgentia concedebatur, quandoque plena, quandoque plenior, & quandoque plenissima, ut confit ex Extravaganti, Antiquorum de Peccatis. Et Remissio, in qua Bonifacius VII, inquit illa concedere non solum plenam, & largioram, sed etiam plenissimam omnium peccatorum venientiam, ubi signum universaliter omnium non solum, supra penitentias injunctas, sed etiam supra non injunctas, ex qua dictum est, quando Papa concedit Indulgenciam fine limitatione, & fine adiunctione illa sepe remittit Faber loc. cit. ut illa sit, quando Papa concedit plenaria, tunc se extendit ad injunctas & non injunctas secundum proportionatam quantitatem. Et hoc opinio longe probabilior est, quia in oppofita sententia multa fore indulgentia plenaria, siquidem juxta illam omnium indulgentia etiam plenaria ad solas penitentias injunctas restrinquit, ut supra dictum est, unde nullus indulgentia plenaria omnem penam remittit, quanm homo ex condonatis peccatis relatis perfruere tenetur quod non solum esse videtur contra hodiernam Ecclesie confutendum, sed etiam contra antiquam iuxtam quod in iuris dictum est, indulgentia concedebatur, quandoque plena, quandoque plenior, & quandoque plenissima, ut confit ex Extravaganti, Antiquorum de Peccatis. Et Remissio, in qua Bonifacius VII, inquit illa concedere non solum plenam, & largioram, sed etiam plenissimam omnium peccatorum venientiam, ubi signum universaliter omnium non solum, supra penitentias injunctas, sed etiam supra non injunctas, ex qua dictum est, quando Papa concedit Indulgenciam fine limitatione, & fine adiunctione illa sepe remittit Faber loc. cit. ut illa sit, quando Papa concedit plenaria, tunc se extendit ad injunctas & non injunctas secundum proportionatam quantitatem. Et hoc opinio longe probabilior est, quia in oppofita sententia multa fore indulgentia plenaria, siquidem juxta illam omnium indulgentia etiam plenaria ad solas penitentias injunctas restrinquit, ut supra dictum est, unde nullus indulgentia plenaria omnem penam remittit, quanm homo ex condonatis peccatis relatis perfruere tenetur quod non solum esse videtur contra hodiernam Ecclesie confutendum, sed etiam contra antiquam iuxtam quod in iuris dictum est, indulgentia concedebatur, quandoque plena, quandoque plenior, & quandoque plenissima, ut confit ex Extravaganti, Antiquorum de Peccatis. Et Remissio, in qua Bonifacius VII, inquit illa concedere non solum plenam, & largioram, sed etiam plenissimam omnium peccatorum venientiam, ubi signum universaliter omnium non solum, supra penitentias injunctas, sed etiam supra non injunctas, ex qua dictum est, quando Papa concedit Indulgenciam fine limitatione, & fine adiunctione illa sepe remittit Faber loc. cit. ut illa sit, quando Papa concedit plenaria, tunc se extendit ad injunctas & non injunctas secundum proportionatam quantitatem. Et hoc opinio longe probabilior est, quia in oppofita sententia multa fore indulgentia plenaria, siquidem juxta illam omnium indulgentia etiam plenaria ad solas penitentias injunctas restrinquit, ut supra dictum est, unde nullus indulgentia plenaria omnem penam remittit, quanm homo ex condonatis peccatis relatis perfruere tenetur quod non solum esse videtur contra hodiernam Ecclesie confutendum, sed etiam contra antiquam iuxtam quod in iuris dictum est, indulgentia concedebatur, quandoque plena, quandoque plenior, & quandoque plenissima, ut confit ex Extravaganti, Antiquorum de Peccatis. Et Remissio, in qua Bonifacius VII, inquit illa concedere non solum plenam, & largioram, sed etiam plenissimam omnium peccatorum venientiam, ubi signum universaliter omnium non solum, supra penitentias injunctas, sed etiam supra non injunctas, ex qua dictum est, quando Papa concedit Indulgenciam fine limitatione, & fine adiunctione illa sepe remittit Faber loc. cit. ut illa sit, quando Papa concedit plenaria, tunc se extendit ad injunctas & non injunctas secundum proportionatam quantitatem. Et hoc opinio longe probabilior est, quia in oppofita sententia multa fore indulgentia plenaria, siquidem juxta illam omnium indulgentia etiam plenaria ad solas penitentias injunctas restrinquit, ut supra dictum est, unde nullus indulgentia plenaria omnem penam remittit, quanm homo ex condonatis peccatis relatis perfruere tenetur quod non solum esse videtur contra hodiernam Ecclesie confutendum, sed etiam contra antiquam iuxtam quod in iuris dictum est, indulgentia concedebatur, quandoque plena, quandoque plenior, & quandoque plenissima, ut confit ex Extravaganti, Antiquorum de Peccatis. Et Remissio, in qua Bonifacius VII, inquit illa concedere non solum plenam, & largioram, sed etiam plenissimam omnium peccatorum venientiam, ubi signum universaliter omnium non solum, supra penitentias injunctas, sed etiam supra non injunctas, ex qua dictum est, quando Papa concedit Indulgenciam fine limitatione, & fine adiunctione illa sepe remittit Faber loc. cit. ut illa sit, quando Papa